

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Enric Vila

SER DE COMARQUES NO ET CONDEMNA A SER UN AUTOR DE SEGONA

Antoni Dalmau

Escriptor

Pandereta

Margallo s'ha volgut lluir i ha dit que per als estats de la mida de Lilliput la vida es tornarà molt dura fora de la Unió Europea. Home, el Congo és molt gran i és un país que només destaca per les males notícies –com ara Espanya els últims anys, on hi ha un senyor que fa vaga de fam per defensar el sistema educatiu–. En canvi, Israel és un país petit que prospera en un entorn difícilíssim gràcies a la feina dels ciutadans i a una aliança intel·ligent amb els Estats Units. És veritat que els canvis de director al *New York Times*, al *Le Monde* o l'ampliació de la plantilla al *Washington Post* fan pudor de socarrim. Aviam si resultarà que els nostres taurons es preparen per fer-ne una de grossa i volen tenir controlat el missatge, com passa a Espanya amb el president Rajoy i els grans diaris

Margallo encarna el discurs de pandereta d'Espanya sobre la UE

de Madrid i un dels que s'edita a Barcelona. Podria ser que el món es compliqués els propers anys. Hi ha la Xina, hi ha Putin, hi ha l'Iran i hi ha el canvi climàtic. Veig que fins i tot hi ha historiadors que treuen llibres en què atribueixen les revoltes contra els reis absolutistes del segle XVII a una baixada brusca de les temperatures. Justament per això, però, el que seria un problema avui és ser Hong Kong i haver de negociar amb la Xina. O ser Ucraïna i heure-se-les amb Rússia. Tal com està organitzat el món actualment, per Catalunya a la pràctica no existeix el concepte "fora d'Europa". A efectes de seguretat i de lliure circulació de les mercaderies, que de fet és el que compta si no ets un país de galtes, ni que volguéssim aïllar-nos no ens ho permetrien. Margallo encarna molt bé el discurs de pandereta que Espanya té sobre la Unió Europea. Alguns partits no s'han tret de sobre el complex d'inferioritat de l'herència obscurantista. Deu ser per això que hi ha un europeisme que recorda l'esperit de *Bienvenido Mister Marshall* i que de vegades sembla que Brussel·les sigui una excusa per *far-dar* de saber idiomes o de ser una dona de caràcter o de ser un jove superguapo o de fer metàfores patètiques amb els clàssics de la literatura anglesa.

Escriptors de terra endins

PEP DUIXANS

En el llenguatge periodístic habitual, hi ha una categoria recurrent que sol ser anomenada la dels "escriptors locals". És una expressió que s'utilitza especialment abans i després de Sant Jordi, quan les cròniques ens expliquen que, al costat dels grans *best-sellers* comuns a la resta del país, en la llista dels més venuts sovint triomfen, a vegades per davant i tot dels més famosos, els llibres de determinats "autors locals". És una categoria no gaire ben definida, que en tot cas certifica que molts compradors i lectors prefereixen la proximitat de les persones o dels temes per damunt de les obres de compra quasi obligada. És clar que a vegades es dona la felicitat coincidència que l'autor "local" és també un autor d'abast més gran, que interessa un públic que desborda l'abast d'això que els barcelonins en diuen les "comarques". I és que, naturalment, ser de comarques no et condemna necessàriament a ser un autor de segona o tercera fila. Es pot

Catalunya endins, també hi ha un bon grapat de gent que esmola la ploma amb tota solvència per explicar-nos les seves històries

ser de primera i viure molt lluny del mar o de la capital del país, qui sap si entot-solat a gran distància del món i de la gent. Quines coses...

A VEGADES HI HA INICIATIVES QUE busquen de promoure l'obra escrita d'aquests autors. No perquè allò que escriuen hagi de tenir res en comú, sinó per un fet tan simple com el de pertànyer a un mateix territori i, per què no dir-ho, per una sensació relativament estesa que a vegades l'allunyament geogràfic suposa

també, a la pràctica, un certa distància per part dels centres neuràlgics de la nostra cultura a escala nacional. Alguns pensen: ¿per què no fem alguna iniciativa que ens agrupi, o que fins i tot doni prova de la força de la nostra realitat literària? És, ja es veu, una manera de ponderar les excel·lències de la Catalunya interior, capaç com totes les altres zones del país de generar un nombre potent d'escriptors que escriuen coses que ens interessin i que, a més a més, les escriuen la mar de bé.

UNA D'AQUESTES INICIATIVES HA ARRIBAT a la seva segona edició. És la que han promogut un grup de gent de les comarques de la Catalunya central, integrant en aquest concepte territorial l'Anoia, el Bages, el Berguedà i el Solsonès. La idea és que una bona colla d'escriptors d'aquesta zona redactin una narració breu al voltant d'un tema comú. Després s'apleguen els contes i s'editen en un llibre. La primera vegada van parlar del cor –la víscera o el sentiment– i això va fer possible un agrupament de 32 narradors que van treure un volum conjunt que portava el títol de, justament, *De tot cor*. Enguany, el tema central que unifica les narracions del recull era el de la llibertat, entesa naturalment en la seva enorme diversitat de tractaments i mirades. El volum va aparèixer el mes de març, prologat per Empar Moliner i coordinat per Llorenç Capdevila, Jordi Estrada, Jaume Huch i Josep M. Solà. Aquesta vegada aplega 43 narradors i porta per títol *Tot és possible*. Al final del llibre, hi ha una breu nota biogràfica i literària de tots els autors i a la coberta s'hi veu l'estàtua de la llibertat de Nova York aixecant un porró en comptes d'una torxa.

ÉS, SENS DUBTE, UNA EXCEL·LENT IDEA que ha donat molt bons resultats. I ho dic sobretot en el terreny de coordinació de la gent i els seus esforços, d'exposició pública d'una mirada particular que a vegades expressa un punt de vista diferent. Pel que fa a la qualitat, tot és opinable, és clar: tots tenim els nostres gustos i, per tant, hi trobem, al costat d'un nivell general francament satisfactori, contes que tal vegada no ens agraden gaire i d'altres que trobem excel·lents. Normal.

COM QUE EL BALANÇ DE l'experiència d'aquests dos anys ha estat bona, em sembla que fins i tot des del punt de vista de les vendes dels volums, sembla que hi ha ganes de tornar-hi. De manera que tothom vaig sabent que, Catalunya endins, també hi ha, com a tot arreu, un bon grapat de gent que esmola la ploma amb tota solvència per explicar-nos les seves històries i encomanar-nos les seves emocions.